

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨਿਕ ਬੀਂਗ ਦਾਸ ਕੇ ਪਰਹਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕਰਿਆ
 ॥੧॥ ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਇ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪਨਾ ॥ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਜਾਲੁ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪਰਬਤ ਦੇਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲਾ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ ਦਇਆਲਾ ॥੨॥ ਸੋਗ ਰੋਗ ਬਿਪਤਿ ਅਤਿ
 ਭਾਰੀ ॥ ਦੂਰਿ ਭਈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੩॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਲੀਨੋ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੇ
 ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੨੨॥੨੮॥ {ਪੰਨਾ 742}

ਪਦਅਰਥ:- ਬੀਂਗ—ਵਿੰਗ, ਵਲ-ਛਲ, ਉਕਾਈਆਂ। ਪਰਹਰਿਆ—ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕਰਿ—ਕਰ ਕੇ। ਪ੍ਰਭਿ—
 ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ। ਕਰਿਆ—ਬਣਾ ਲਿਆ।1।

ਤੁਮਹਿ—ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ। ਜਨੁ—ਸੇਵਕ। ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ—ਉਲਝ ਪਿਆ ਸੀ।1। ਰਹਾਉ।

ਪਰਬਤ ਦੇਖ—ਪਹਾੜ ਜੇਡੇ ਐਬ। ਬਿਕਰਾਲਾ—ਡਰਾਉਣੇ।2।

ਸੋਗ—ਗਮ। ਜਪਿ—ਜਪ ਕੇ।3।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ—(ਕਿਰਪਾ ਦੀ) ਨਜ਼ਰ। ਧਾਰਿ—ਕਰ ਕੇ। ਲੜਿ—ਲੜ ਨਾਲ। ਗਹੇ—ਫੜੇ।4।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸੁਪਨੇ ਵਰਗੇ ਜਗਤ (ਦਾ ਮੋਹ-) ਜਾਲ (ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਦੁਆਲੇ) ਚੀੜ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਤੂੰ
 ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ (ਉਸ ਵਿਚੋਂ) ਆਪ ਕੱਢ ਲਿਆ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਭਾਈ! ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿੰਗ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਣਾ
 ਲਿਆ ਹੈ।1।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਸਰਨ ਆਏ ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਪਹਾੜਾਂ ਜੇਡੇ ਵੱਡੇ ਤੇ ਭਿਆਨਕ ਐਬ ਦੀਨਾਂ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਚ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।2।

ਹੇ ਭਾਈ! (ਸੇਵਕ ਦੇ) ਅਨੇਕਾਂ ਗਮ ਤੇ ਰੋਗ ਵੱਡੀਆਂ ਭਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ
 ਗਈਆਂ।3।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਭਾਈ!) ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਰਨ ਫੜ ਲਏ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਰਨ ਆ
 ਪਿਆ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਮੋਹਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੜ ਲਾ ਲਿਆ।4। 22। 28।

ਨੋਟ:- ਸਾਰਾ ਸ਼ਬਦ “ਭੂਤ ਕਾਲ” ਵਿਚ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ‘ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ’ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਅਰਥ ‘ਵਰਤਮਾਨ
 ਕਾਲ’ ਵਿਚ ਕਰ ਲੈਣਾ ਹੈ।